TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. birželio 11 d.*

„Apeliacinis skundas – Viešoji tarnyba – Viešasis konkursas – Neleidimas laikyti atrankos testų – Galimybė administracijai teisme papildyti sprendimo dėl neleidimo motyvus – Sąlygos – Išimtinės aplinkybės – Sąvoka „motyvų nebuvimas““

Byloje C-114/19 P

dėl 2019 m. vasario 8 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos Komisija, atstovaujama B. Mongin ir G Gattinara,

ieškovė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Danilo Di Bernardo, gyvenančiam Briuselyje (Belgija), atstovaujamam advokatų S. Orlandi ir T. Martin,

ieškovui pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot (pranešėjas), teisėjai M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader ir N. Jääskinen,

generalinis advokatas P. Pikamäe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2020 m. sausio 22 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniame skunde Europos Komisija prašo panaikinti 2018 m. lapkričio 29 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Di Bernardo / Komisija* (T-811/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:859, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas panaikino 2016 m. rugpjūčio 10 d. priimtą

* Proceso kalba: prancūzų.

viešojo konkurso EPSO/AST-SC/03/15 atrankos komisijos sprendimą neįtraukti Danilo Di Bernardo į SC 1 lygio sekretorių / raštinės darbuotojų finansinės pagalbos srityje rezervo sąrašą (toliau – ginčijamas sprendimas).

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

2 2015 m. buvo surengtas viešasis konkursas EPSO/AST-SC/03/15 dėl „sekretorių / raštinės darbuotojų (SC 1 ir SC 2 lygiai)“ rezervo sąrašų sudarymo trijose srityse, įskaitant finansinę pagalbą.

3 Be atrankos testų išlaikymo, pranešimo apie šį viešąjį konkursą (toliau – pranešimas apie konkursą) II priedo 2 punkte finansinės pagalbos srityje buvo reikalaujama „diplomu patvirtinto ir teisę įgyti aukštąjį arba aukštesnįjį išsilavinimą suteikiančio vidurinio išsilavinimo, po kurio įgyta bent trejų metų profesinė patirtis, iš esmės susijusi su pareigų pobūdžiu“.

4 Pranešimo apie konkursą VI antraštinėje dalyje buvo numatyta, kad atrankos komisija, atsižvelgdama į vertinimo testų rezultatus, tikrins atitiktį šiems reikalavimams, remdamasi patvirtinamaisiais dokumentais, kuriuos kandidatai pridėjo prie jų elektroninės paraiškos.

5 Pateikęs paraišką dalyvauti nagrinėjamame viešajame konkurse finansinės pagalbos srityje, D. Di Bernardo pateikė kvalifikaciją ir profesinę patirtį patvirtinančius dokumentus ir dalyvavo pranešime apie konkursą nurodytuose atrankos ir vertinimo testuose.

6 2015 m. rugsėjo 14 d. elektroniniu laišku Europos personalo atrankos tarnyba (EPSO) informavo D. Di Bernardo, kad nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisija norėtų gauti daugiau informacijos apie jo paraiškos 2, 5 ir 6 punktuose nurodytą profesinę patirtį. Atrankos komisija, be kita ko, pageidavo gauti ankstesnių jo darbdavių pasirašytus dokumentus, kuriuose būtų išsamiai apibūdintos funkcijos, vykdytos įgyjant šią profesinę patirtį, ir darbo sutarčių kopijas, kuriose būtų aiškiai nurodytos minėtų sutarčių pradžios ir pabaigos datos.

7 2015 m. rugsėjo 15 d. elektroniniu laišku D. Di Bernardo išsiuntė papildomus patvirtinamuosius dokumentus, susijusius su jo paraiškos 2, 5 ir 6 punktais.

8 2015 m. rugsėjo 17 d. elektroniniu laišku EPSO atsakė D. Di Bernardo, kad nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisija „prašo atsiųsti darbdavio pasirašytą išsamų paraiškos 2, 5 ir 6 punktuose minimų pareigų aprašymą“.

9 2015 m. rugsėjo 18 d. elektroniniu laišku D. Di Bernardo pareiškė, kad neturi tokių aprašomųjų dokumentų, susijusių su jo paraiškos 5 ir 6 punktais. Jis pažymėjo, kad jį įdarbinusi Italijos bendrovė buvo likviduota ir kad jis negali pateikti šių dokumentų. Tada jis pateikė Italijos nacionalinių kolektyvinių darbo sutarčių kopiją, kurioje buvo pateiktas oficialus su įvairiomis darbo sutartimis susijusių funkcijų, įskaitant ir jo vykdytas, aprašymas, taip pat du šios Italijos bendrovės raštus ir su šia bendrove sudarytą darbo sutartį.

10 Kitu 2015 m. rugsėjo 18 d. elektroniniu laišku D. Di Bernardo pateikė EPSO išsamų pareigų, susijusių su jo paraiškos 2 punkte nurodyta profesine patirtimi, aprašymą.

11 2015 m. spalio 27 d. raštu EPSO pranešė D. Di Bernardo apie savo sprendimą neįtraukti jo į nagrinėjamą viešąjį konkursą laimėjusių asmenų sąrašą, nes jo paraiškos 1–7 punktuose nurodyta profesinė patirtis nesiekė minimalios trejų metų trukmės patirties, iš esmės susijusios su darbu finansinės pagalbos srityje, kaip nurodyta pranešimo apie konkursą II priedo 2 punkte.

12 2015 m. lapkričio 4 d. laišku D. Di Bernardo pateikė prašymą persvarstyti nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisijos sprendimą.

13 Ginčijamu sprendimu atrankos komisija informavo D. Di Bernardo, kad po persvarstymo patvirtino savo sprendimą, apie kurį buvo pranešta 2015 m. spalio 27 d. Ji nurodė, kad, prieš pradėdama darbą, atrankos komisija apibrėžė atrankos kriterijus, siekdama įvertinti, ar kandidatų kvalifikacija ir profesinė patirtis iš tikrųjų atitinka laisvoms darbo vietoms užimti nustatytus kompetencijos reikalavimus. Atrankos komisija patikslino D. Di Bernardo, kad, „išnagrinėjusi patvirtinamuosius dokumentus, pateiktus [jo] paraiškos 2, 5 ir 6 punktuose nurodytai profesinei patirčiai pagrįsti, [ji] padarė išvadą, kad šie dokumentai nepatvirtina, jog, kaip reikalaujama pranešime apie konkursą, aptariama [jo] profesinė patirtis iš esmės buvo susijusi su pareigų pobūdžiu“.

Ieškinys Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

14 2016 m. lapkričio 18 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo D. Di Bernardo ieškinį, juo šis prašė panaikinti ginčijamą sprendimą ir atlyginti jo patirtą žalą.

15 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas pripažino pagrįstu ieškinio pagrindą, susijusį su pareigos motyvuoti pažeidimu, panaikino ginčijamą sprendimą ir atmetė kitus ieškinio reikalavimus.

Šalių reikalavimai Teisingumo Teisme

16 Apeliaciniu skundu Komisija Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą sprendimą, grąžinti bylą Bendrajam Teismui ir atidėti bylinėjimosi pirmojoje ir apeliacinėje instancijose išlaidų klausimo nagrinėjimą.

17 D. Di Bernardo prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

18 Komisija nurodo du apeliacinio skundo pagrindus.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

19 Pirmajame apeliacinio skundo pagrinde Komisija nurodo teisės klaidą, kurią Bendrasis Teismas tariamai padarė skundžiamo sprendimo 41–53 punktuose, kiek tai susiję su nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisijai tenkančios pareigos motyvuoti apimtimi. Anot Komisijos, Bendrasis Teismas nepakankamai atsižvelgė į ginčijamo sprendimo priėmimo teisines ir faktines aplinkybes, o motyvavimo pakankamumas turi būti vertinamas atsižvelgiant būtent į šias aplinkybes, o ne tik į atitinkamo sprendimo tekstą (1990 m. vasario 14 d. Sprendimo *Delacre ir kt. / Komisija*, C-350/88, EU:C:1990:71, 16 punktas). Šį pagrindą sudaro septynios dalys.

20 Pirma, teigiama, kad atrankos kriterijų nurodymas neturi tos reikšmės pareigos motyvuoti laikymuisi, kurią Bendrasis Teismas jam priskyrė skundžiamo sprendimo 41, 45 ir 50 punktuose, ir tai patvirtina aplinkybė, kad D. Di Bernardo niekada nebandė jų sužinoti.

21 Antra, Komisijos teigimu, tai, kad nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisija ginčijamame sprendime paminėjo tik dokumentus, patvirtinančius D. Di Bernardo paraiškos 2, 5 ir 6 punktuose nurodytą jo profesinę patirtį, priešingai, nei skundžiamo sprendimo 43 punkte nurodė Bendrasis Teismas, visiškai nereiškia, kad kituose ieškovo paraiškos punktuose nurodytą D. Di Bernardo profesinę patirtį atrankos komisija pripažino reikšminga. Atvirkščiai, tai, kad D. Di Bernardo

kandidatūra buvo atmesta, reiškia, kad atrankos komisija nusprendė, jog jis neatitinka reikšmingos 36 mėnesių profesinės patirties sąlygos, išnagrinėjusi visą profesinę patirtį, nurodytą visuose septyniuose kandidato paraiškos punktuose.

22 Trečia, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 48 punkte tariamai klaidingai nusprendė, kad D. Di Bernardo prašyme dėl persvarstymo buvo nurodyta, jog jis nežinojo priežasčių, dėl kurių jo profesinė patirtis buvo pripažinta nepakankama.

23 Ketvirta, teigiama, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 46 ir 47 punktuose klaidingai nurodė, kad Komisija negalėjo remtis jurisprudencija, pagal kurią, jei konkurse dalyvauja daug kandidatų, atrankos komisija turi teisę glaustai motyvuoti atsisakymą atrinkti kandidatą.

24 Penkta, priešingai, nei Bendrasis Teismas nurodė skundžiamo sprendimo 50 punkte, konkurso atrankos komisija negali būti įpareigota atskleisti dokumentų atrankos kriterijų, jeigu dėl to jai nėra pateiktas joks prašymas, nes kitaip būtų pažeistas atrankos komisijos darbo slaptumas, įtvirtintas Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų III priedo 6 straipsnyje.

25 Šešta, jeigu būtų laikomasi nuomonės, kaip tai daro Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 49–51 punktuose, kad toks netikslus prašymas peržiūrėti sprendimą, kokį pateikė D. Di Bernardo, įpareigoja nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisiją pateikti išsamius paaiškinimus dėl kiekvieno paraiškos punkto, tai reikštų, kad pareiga įrodyti pranešime apie konkursą reikalaujamą profesinę patirtį būtų perkelta atrankos komisijai. Tačiau, kaip matyti iš pranešimo apie konkursą, šią įrodinėjimo pareigą turėjo kandidatai, nes jame buvo nurodyta, kad „elektroninėse paraiškose pateiktos informacijos atitiktis reikalavimams“ bus tikrinama „remiantis kandidatų pateiktais patvirtinamaisiais dokumentais“.

26 Septinta, skundžiamo sprendimo 53–55 punktuose Bendrasis Teismas tariamai supainiojo reikalavimą motyvuoti ir šių motyvų, susijusių su ginčijamo sprendimo teisėtumu iš esmės, pagrįstumą. Šios painiavos požymį Komisija įžvelgia remdamasi aplinkybe, kad skundžiamo sprendimo 53 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, jog atrankos kriterijai buvo būtini siekiant įvertinti, ar, vertindama profesinę patirtį, nagrinėjamo viešo konkurso atrankos komisija „neperžengė savo diskrecijos ribų“. Be to, Komisija laiko svarbiu faktu tai, kad skundžiamo sprendimo 54 ir 55 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, jog ginčijamas sprendimas nepakankamai motyvuotas ne dėl to, kad jis neleido kandidatui sužinoti jo pašalinimo iš konkurso priežasčių, bet dėl to, kad jis neleido jam pateikti kitų kaltinimų dėl šio sprendimo teisėtumo.

27 D. Di Bernardo mano, kad visi dėl pirmojo apeliacinio skundo pagrindo pateikti argumentai yra nepagrįsti.

Teisingumo Teismo vertinimas

28 Pirmajame apeliacinio skundo pagrinde Komisija tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 41–53 punktuose vertindamas ginčijamo sprendimo motyvus Bendrasis Teismas padarė kelias teisės klaidas.

29 Pagal suformuotą jurisprudenciją SESV 296 straipsnyje reikalaujamas Europos Sąjungos institucijų aktų motyvavimas turi atitikti konkretaus akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti institucijos, kuri priėmė šį aktą, argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti jos kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į visas nagrinėjamo atvejo aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir asmenų, kuriems skirtas aktas, ar kitų asmenų, su kuriais jis konkrečiai ir tiesiogiai susijęs, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Nereikalaujama, kad motyvuojant būtų nurodytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes nustatant, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jo tekstą, bet ir priėmimo aplinkybes

bei visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (žr. 2016 m. kovo 10 d. Sprendimo *HeidelbergCement / Komisija*, C-247/14 P, EU:C:2016:149, 16 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

30 Pirmojo pagrindo ketvirtoje dalyje, kurią reikia nagrinėti pirmiausia, Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas suklydo, kai skundžiamo sprendimo 46 ir 47 punktuose nusprendė, kad ji negalėjo remtis Teisingumo Teismo jurisprudencija, pagal kurią, jei konkurse dalyvauja daug kandidatų, atrankos komisija turi teisę glaustai motyvuoti atsisakymą atrinkti kandidatą.

31 Šiuo klausimu reikia priminti Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją, pagal kurią, siekdama atsižvelgti į praktinius sunkumus, kylančius vykstant konkursui, kuriame dalyvauja daug kandidatų, pradiniame etape atrankos komisija gali kandidatams pranešti tik apie atrankos kriterijus ir rezultatus ir tik vėliau pateikti individualius paaiškinimus tiems kandidatams, kurie to aiškiai prašo (1981 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Michel / Parlamentas*, 195/80, EU:C:1981:284, 27 punktas; 1983 m. birželio 9 d. Sprendimo *Verzyck / Komisija*, 225/82, EU:C:1983:165, 16 punktas; 1988 m. kovo 8 d. Sprendimo *Sergio ir kt./Komisija*, 64/86, 71/86–73/86 ir 78/86, EU:C:1988:119, 50 punktas ir 1989 m. vasario 28 d. Sprendimo *Basch ir kt. / Komisija*, 100/87, 146/87 ir 153/87, EU:C:1989:97, 10 punktas).

32 Šiuo atveju Bendrasis Teismas iš esmės teisingai nusprendė, kad dėl pareigos motyvuoti nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisijai nesusidarė darbo krūvis, koks tenka konkurso, kuriame dalyvauja daug kandidatų, atrankos komisijai. Iš tiesų, kaip Bendrasis Teismas pažymėjo skundžiamo sprendimo 47 punkte, nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisija savo sprendimą turėjo priimti po to, kai visi kandidatai jau dalyvavo atrankos ir vertinimo testuose, įskaitant įgūdžių vertinimo testus, ir, ištaisius minėtus testus, jau buvo sudarytas potencialių laimėtojų sąrašas. Bendrasis Teismas patikslino, kad šiame etape pagrindinė atrankos komisijos užduotis turėjo būti patikrinti, ar geriausiai testus išlaikę kandidatai taip pat atitiko pranešime apie konkursą nustatytus reikalavimus, susijusius su jų išsilavinimu ir profesine patirtimi.

33 Atsižvelgiant į tai, kad greičiausiai tik nedidelis kandidatų, kurie sėkmingai išlaikė šiuos testus, skaičius neatitiko kitų šio konkurso reikalavimų, atrankos komisija neturėjo pagrindo tik glaustai motyvuoti net pirminio D. Di Bernardo kandidatūros atmetimo 2015 m. spalio 27 d. Juo labiau Komisija negali remtis konkurso, kuriame dalyvauja daug kandidatų, atrankos komisijos darbo krūviu, kad pateisintų ginčijamo sprendimo motyvavimo trūkumus, nes šis sprendimas buvo priimtas atsakant į suinteresuotojo asmens prašymą dėl peržiūros praėjus daugiau nei vieniems metams po nagrinėjamų testų pabaigos. Vadinasi, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad Komisija negalėjo remtis pirmesniame punkte nurodyta jurisprudencija tam, kad įrodytų, jog nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisija turėjo tik glaustai motyvuoti D. Di Bernardo kandidatūros atmetimą. Taigi apeliacinio skundo pirmojo pagrindo ketvirtą dalį reikia atmesti.

34 Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmoje dalyje Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime, visų pirma jo 41, 45 ir 50 punktuose, pernelyg didelę reikšmę suteikė atrankos kriterijų, leidžiančių nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisijai įvertinti profesinę patirtį, nurodymui, kad būtų įvykdyta pareiga motyvuoti. Be to, anot Komisijos, D. Di Bernardo niekada nebandė jų sužinoti.

35 Vis dėlto iš šio sprendimo 31 punkte nurodytos jurisprudencijos matyti, kad net jei atrankos komisija pradiniame etape privalo pateikti tik glaustus motyvus, kaip yra konkurso, kuriame dalyvauja daug kandidatų, atveju, šiuose motyvuose turi būti nurodyti atrankos kriterijai. Taigi atrankos kriterijai yra minimali informacija, kuri bet kuriuo atveju turi būti pateikta kandidatams vėliausiai kartu su pranešimu apie atitinkamo konkurso rezultatus. Šioje byloje šie kriterijai net nebuvo nurodyti atsakant į D. Di Bernardo prašymą dėl persvarstymo. Tik žinodamas šiuos kriterijus suinteresuotasis asmuo galėjo suprasti, kodėl nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisija padarė išvadą, kad jo atitinkamos profesinės patirties trukmė buvo trumpesnė nei treji metai. Šiomis aplinkybėmis negalima teigti, kad skundžiamame sprendime pervertintas D. Di Bernardo suinteresuotumas žinoti šiuos kriterijus.

36 Be to, negalima pagrįstai tikėtis, kad kandidatai prašys nurodyti atrankos kriterijus, jei jie net nežino apie jų buvimą. Nagrinėjamu atveju dokumentų atrankos kriterijai, kuriuos nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisija taikė vertindama atitinkamos profesinės patirties trukmę, nebuvo nurodyti pranešime apie konkursą, o D. Di Bernardo apie jų buvimą, bet ne apie jų turinį sužinojo tik iš ginčijamo sprendimo, kuriuo buvo atsakyta į jo prašymą dėl persvarstymo. Vadinasi, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad apie šiuos kriterijus turėjo būti pranešta suinteresuotajam asmeniui nereikalaujant, kad jis pats to paprašytų. Taigi apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

37 Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo penktoje dalyje Komisija priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis skundžiamo sprendimo 50 punkte tariamai neatsižvelgė į tai, kad Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų III priedo 6 straipsnyje įtvirtintas atrankos komisijos darbo slaptumas neleido atskleisti nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisijos nustatytų atrankos kriterijų, leidžiančių įvertinti atitinkamą profesinę patirtį.

38 Lyginamojo pobūdžio vertinimams, kuriuos atrankos komisija atlieka vertindama kandidatų įgūdžius, iš tiesų taikomas šiam darbui būdingas slaptumas. Atvirkščiai, kandidatų paraiškos tikrinamos atsižvelgiant į nustatytas dalyvavimo atitinkamame konkurse sąlygas, remiantis objektyviais duomenimis, kuriuos kiekvienas kandidatas apie save žino. Dėl šios priežasties atrankos komisijos darbui būdingo slaptumo laikymasis nekliudo atskleisti šių objektyvių duomenų ir, be kita ko, atrankos kriterijų, kuriais remiantis vertinamos kandidatų paraiškos, kad asmenys, kurių kandidatūros buvo atmestos, galėtų suprasti galimas jų atmetimo priežastis (šiuo klausimu žr. 1996 m. liepos 4 d. Sprendimo *Parlamentas / Innamorati*, C-254/95 P, EU:C:1996:276, 26–28 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją). Tad apeliacinio skundo pirmojo pagrindo penkta dalis turi būti atmesta.

39 Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo šeštoje dalyje Komisija kaltina Bendrąjį Teismą padarius teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 49–51 punktuose jis nusprendė, kad netikslus prašymas dėl persvarstymo, kaip antai pateiktas D. Di Bernardo, įpareigoja nagrinėjamo viešojo konkurso atrankos komisiją pateikti išsamius paaiškinimus. Komisijos teigimu, dėl šios pozicijos atrankos komisijai perkeliama pareiga įrodyti reikalaujamą profesinę patirtį, nors pranešime apie konkursą ši įrodinėjimo pareiga buvo aiškiai nustatyta kandidatams.

40 Kaip priminta šio sprendimo 29 punkte, kiekvieno akto motyvavimas turi taip aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti šį aktą priėmusios Sąjungos institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti jos kontrolę.

41 Taigi pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją pareigos motyvuoti laikymasis nepriklauso nei nuo kokio nors prašymo, kaip antai prašymo persvarstyti atitinkamą sprendimą, kuris, beje, yra neprivalomas, nei *a fortiori* nuo šio galimo prašymo formuluotės pakankamo tikslumo. Tai juo labiau taikytina nagrinėjamam atvejui, nes 2015 m. spalio 27 d. EPSO sprendime nebuvo jokios informacijos, kuri leistų suinteresuotajam asmeniui pateikti išsamesnį prašymą dėl persvarstymo. Dėl šios priežasties apeliacinio skundo pirmojo pagrindo šešta dalis turi būti atmesta.

42 Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečioje dalyje Komisija kritikuoja skundžiamo sprendimo 48 punkte pateiktą vertinimą, pagal kurį iš D. Di Bernardo prašymo dėl persvarstymo turinio matyti, kad jis nežinojo priežasčių, dėl kurių jo profesinė patirtis buvo pripažinta nepakankama. Pažymėtina, kad šie argumentai, pagrįsti Bendrojo Teismo pateikto faktinių aplinkybių vertinimo kritika, apeliaciniame procese yra nepriimtini, išskyrus faktinių aplinkybių iškraipymo atvejį, kuris nėra nurodytas grindžiant šią dalį (2019 m. gegužės 15 d. Sprendimo *CJ / ECDC*, C-170/18 P, EU:C:2019:410, 23 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

43 Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antroje dalyje Komisija ginčija skundžiamo sprendimo 43 punkte Bendrojo Teismo pateiktą ginčijamo sprendimo aiškinimą. Ginčijamame sprendime buvo nurodyta, kad, „išnagrinėjusi patvirtinamuosius dokumentus, pateiktus paraiškos 2, 5 ir 6 punktuose nurodytai

profesinei patirčiai pagrįsti, atrankos komisija padarė išvadą, kad šie dokumentai nepatvirtina, jog, kaip reikalaujama pranešime apie konkursą, aptariama profesinė patirtis iš esmės buvo susijusi su pareigų pobūdžiu“. Minėtame 43 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad, nesant papildomos informacijos, nuoroda tik į jo paraiškos 2, 5 ir 6 punktus leidžia manyti, kad D. Di Bernardo nesugebėjo įrodyti savo profesinės patirties reikšmės tik tiek, kiek tai susiję su šiais trimis punktais. Ši pastaba gali būti grindžiama pačiu ginčijamo sprendimo tekstu, nes jame kalbama apie „nagrinėjamą“ profesinę patirtį. Bet kuriuo atveju ji priklauso Bendrojo Teismo atliekamam faktinių aplinkybių vertinimui, kurio Teisingumo Teismas negali tikrinti nagrinėdamas apeliacinį skundą, išskyrus šių aplinkybių iškraipymo atvejį, kurio Komisija nenurodė šiai daliai pagrįsti. Todėl ši dalis turi būti atmesta.

44 Apeliacinio skundo pirmojo pagrindo septintoje dalyje Komisija kritikuoja Bendrąjį Teismą skundžiamo sprendimo 53–55 punktuose supainiojus reikalavimą motyvuoti ir ginčijamo sprendimo motyvų, susijusių su jo teisėtumu iš esmės, pagrįstumą. Vis dėlto iš šių punktų analizės matyti, kad Bendrasis Teismas nesupainiojo šių skirtingų pagrindų, o tik priminė, kad motyvuojant sprendimą siekiama, be kita ko, nurodyti sprendimo motyvus jo adresatui, kad šis galėtų įvertinti jo pagrįstumą, ir konstatavo, kad nagrinėjamu atveju kandidatui nebuvo pateikti pakankamai tikslūs jo kandidatūros atmetimo motyvai. Taigi šią dalį reikia atmesti.

45 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad apeliacinio skundo pirmasis pagrindas turi būti atmestas.

Dėl apeliacinio skundo antrojo pagrindo

Šalių argumentai

46 Apeliacinio skundo antrasis pagrindas grindžiamas dviem teisės klaidomis, kurias Bendrasis Teismas tariamai padarė skundžiamo sprendimo 37, 38 ir 53–56 punktuose, nes atsisakė atsižvelgti į papildomus ginčijamo sprendimo motyvus, kuriuos Komisija pateikė vykstant procesui.

47 Antrojo pagrindo pirmoje dalyje Komisija tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad vykstant procesui neįmanoma papildyti sprendimo motyvų ne tik tuo atveju, kai jų visiškai nebuvo, bet ir kai jų „beveik visiškai“ nebuvo. Be to, anot jos, sąvoka „beveik visiškas“ motyvų nebuvimas yra paini ir prieštaringa.

48 Antrojo pagrindo antroje dalyje nurodoma, kad Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad dėl jam suteiktų įgaliojimų teismas turi pareigą savo iniciatyva aiškintis, ar atitinkama Sąjungos institucija įvykdė pareigą motyvuoti. Remdamasis šiais įgaliojimais, Bendrasis Teismas turėjo atsižvelgti į vykstant procesui pateiktus motyvus ir konstatuoti, kad dėl šių motyvų ieškinio pagrindas, susijęs su pareigos motyvuoti pažeidimu, neteko pagrindo. Vykstant procesui negalima ištaisyti tik visiško motyvų nebuvimo.

49 D. Di Bernardo ginčija šiuos argumentus.

Teisingumo Teismo vertinimas

50 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmoje dalyje Komisija priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis skundžiamo sprendimo 37 ir 38 punktuose apribojo teisę papildyti nepakankamus motyvus po ieškinio pareiškimo, nes nusprendė, kad tokia galimybė nesuteikiama ne tik tuo atveju, jei ginčijamas sprendimas visiškai nemotyvuotas, bet ir tuo atveju, jei jis beveik visiškai nemotyvuotas. Be to, anot jos, jurisprudencijoje nenumatyta sąvoka „beveik visiškas motyvų nebuvimas“ yra prieštaringa ir jos neįmanoma apibrėžti.

51 Kaip priminta šio sprendimo 29 punkte, pareiga motyvuoti asmens nenaudai priimtą Sąjungos institucijų sprendimą siekiama leisti Sąjungos teismui vykdyti šio sprendimo teisėtumo kontrolę ir suteikti suinteresuotajam asmeniui pakankamai informacijos, kuri leistų žinoti, ar minėtas sprendimas yra pagrįstas arba ar jis turi trūkumų, dėl kurių galima ginčyti jo teisėtumą. Iš to matyti, kad motyvai iš principo turi būti pateikti suinteresuotajam asmeniui kartu su jo nenaudai priimtu aktu, o jų nebuvimo neištaiso aplinkybė, kad akto motyvus suinteresuotasis asmuo sužino per procesą Sąjungos teisme (1981 m. lapkričio 26 d. Sprendimo *Michel / Parlamentas*, 195/80, EU:C:1981:284, 22 punktas; 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 463 punktas ir 2011 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Elf Aquitaine / Komisija*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 149 punktas).

52 Vis dėlto, kai motyvų ne apskritai nėra, o tik nepakanka, per procesą pateikti paaiškinimai išimtinėmis aplinkybėmis gali šį nepakankamumą ištaisyti, todėl su juo susijęs pagrindas nebepateisins ginčijamo sprendimo panaikinimo (šiuo klausimu žr. 1988 m. kovo 8 d. Sprendimo *Sergio ir kt./Komisija*, 64/86, 71/86–73/86 ir 78/86, EU:C:1988:119, 52 punktą ir 2008 m. vasario 28 d. Sprendimo *Neirinck / Komisija*, C-17/07 P, EU:C:2008:134, 51 punktą).

53 Pavyzdžiui, kai vykstant konkursui, kuriame dalyvauja daug kandidatų, atitinkama Sąjungos institucija praktiškai negali laiku pateikti pakankamų motyvų kiekvienam kandidatui, jai leidžiama išimties tvarka pateikti Sąjungos teismui informacijos, kaip antai atrankos komisijų protokolus (2008 m. vasario 28 d. Sprendimo *Neirinck / Komisija*, C-17/07 P, EU:C:2008:134, 57 punktas).

54 Kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 29 punkte, reikalavimas motyvuoti, pirma, turi aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti aktą priėmusios atitinkamos Sąjungos institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtos priemonės pagrindimą, o kompetentingas teismas – vykdyti jos kontrolę, ir, antra, turi būti vertinamas atsižvelgiant į visas konkretaus atvejo aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir asmenų, kuriems skirtas aktas, ar kitų asmenų, su kuriais jis konkrečiai ir tiesiogiai susijęs, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Todėl atsižvelgiant būtent į šio reikalavimo tikslą ir visas nurodytas aplinkybes gali būti pripažintas sprendimo motyvų nebuvimas arba nepakankamumas.

55 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad motyvų nebuvimas gali būti konstatuotas, net jei ginčijamame sprendime yra tam tikrų motyvų. Pavyzdžiui, prieštaringi ar nesuprantami motyvai prilygsta motyvų nebuvimui (2011 m. rugsėjo 29 d. Sprendimo *Elf Aquitaine / Komisija*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, 151, 168 ir 170 punktai ir 2016 m. spalio 27 d. Sprendimo *Debonair Trading Internacional / EUIPO*, C-537/14 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2016:814, 36 punktas). Tas pats pasakytina ir tuo atveju, kai ginčijamame sprendime esantys motyvai yra tokie neišsamūs, kad jo adresatui, atsižvelgiant į sprendimo priėmimo aplinkybes, neįmanoma suprasti jo autoriaus argumentų. Todėl Sąjungos teismas išsamiai vertina, ar egzistuoja pirminis motyvavimas, kai turi nuspręsti, ar vykstant procesui galima papildyti motyvus (2008 m. vasario 28 d. Sprendimo *Neirinck / Komisija*, C-17/07 P, EU:C:2008:134, 54 ir 55 punktai).

56 Todėl iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad motyvų nenurodymas gali apimti ir kitus atvejus nei visiškas motyvų nebuvimas. Vadinasi, šiuos atvejus apibrėždamas kaip „beveik visišką motyvų nebuvimą“, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos ir nepažeidė šio sprendimo 52 punkte nurodytos jurisprudencijos. Taigi apeliacinio skundo antrojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

57 Apeliacinio skundo antrojo pagrindo antroje dalyje Komisija kaltina Bendrąjį Teismą atsisakius atsižvelgti į papildomą informaciją, kurią vykstant procesui ji pateikė dėl ginčijamo sprendimo motyvų, ir konstatuoti, kad dėl šios priežasties pagrindas, susijęs su pareigos motyvuoti pažeidimu, yra nepagrįstas. Taip Bendrasis Teismas tariamai pažeidė Sąjungos teismo pareigą savo iniciatyva nustatyti, ar atitinkama Sąjungos institucija įvykdė savo pareigą motyvuoti.

58 Vis dėlto, priešingai, nei teigia Komisija, Sąjungos institucijos neturi teisės Sąjungos teisme ištaisyti jų nepakankamai motyvuotų sprendimų, o Sąjungos teismas, vertindamas pareigos motyvuoti laikymąsi, neturi pareigos atsižvelgti į atitinkamo akto autoriaus tik vykstant procesui pateiktus papildomus paaiškinimus. Kaip savo išvados 94 punkte pažymėjo generalinis advokatas, panaši teisinė padėtis gali sutrikdyti kompetencijos pasidalijimą tarp administracijos ir Sąjungos teismo, susilpninti teisėtumo kontrolę ir pakenkti teisės pareikšti ieškinį įgyvendinimui.

59 Tik išimtiniu atveju, kaip antai nurodytu šio sprendimo 53 punkte, kai paaiškėjo, kad atitinkama Sąjungos institucija praktiškai negalėjo pakankamai teisiškai motyvuoti ginčijamo sprendimo, motyvai gali būti papildyti akto autoriaus vykstant procesui pateiktais paaiškinimais. Tačiau net ir tokiais retais atvejais automatiškai neleidžiama papildyti nepakankamų akto motyvų po ieškinio pareiškimo pateiktais paaiškinimais. Iš tiesų, atsižvelgdamas į šalių nelygybę, kuri gali atsirasti dėl pavėluoto ginčijamo akto motyvų nurodymo, Sąjungos teismas dar turi patikrinti, kaip savo išvados 95 punkte pažymėjo generalinis advokatas, ar leidimas išimties tvarka pateikti papildomus motyvus negali pažeisti teisės į gynybą. Šiuo klausimu jis, be kita ko, turi atsižvelgti į proceso etapą, kuriame atitinkama Sąjungos institucija pateikė paaiškinimus, ir įsitikinti, kad atitinkamas asmuo iš tikrųjų galėjo į juos atsakyti.

60 Bet kuriuo atveju, jei ginčijamas sprendimas nemotyvuotas, jį priėmusi institucija negali ištaisyti tokio trūkumo pateikdama motyvus teismui, kaip priminta šio sprendimo 51 punkte. Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 56 punkte, Bendrasis Teismas konstatavo ginčijamo sprendimo motyvų nebuvimą. Todėl jo negalima kaltinti tuo, kad jis neatsižvelgė į vykstant procesui Komisijos pateiktus motyvus. Taigi antrojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta.

61 Todėl reikia atmesti visą antrąjį apeliacinio skundo pagrindą.

62 Vadinasi, apeliacinį skundą reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

63 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal to paties reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi D. Di Bernardo reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Komisijos ir ši pralaimėjo bylą, ji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.